

ad § 56.

Udgangspunktet for den nugældende Regel om det indbyrdes Forhold mellem Naboer i Anledning af et Byggearbejde (Lov 1889 § 3) er den byggendes Ret til uden Hensyn til Bebyggelse paa en tilstødende Grund at nedrive sit Hus eller udgrave sin Grund, dog med det Forbehold, at saafremt Fundamenter eller andre Anlæg gives større Dybde end normalt paakrævet, overvæltet Pligten til at sikre Naboens Hus eller Grund paa den byggende. Den nu foreslaaede Regel gaar, modsat, ud fra en Pligt for den, som graver ud, til at sikre tilstødende Grund og Hus, forudsat at saadan Sikring ikke skyldes uforvarligt Forhold paa den tilstødende Ejendom; ligeledes er det fundet rimeligt (Stk. 3), at en blot Fjernelse af en Skelmur (indtil Terræn) ikke medfører nogen Pligt til at sikre tilstødende Mur. Reglerne i Stk.rne 4 og 5 kræver næppe nærmere Begrundelse.

Reglen i Stk. 6 tilsigter at løse et i Praksis ikke helt sjældent forekommende, hidtil ulovbestemt Tilfælde paa en Maade, som betyder en Lettelse for den, hvis Skorsten maa ombygges, og som ikke skønnes at kunne være til nogen større Gene for Naboen. Noget lignende gælder Reglen i Stk. 7, der, begrænset som sket, paa formentlig naturlig Maade løser en Vanskelighed, som det med den gældende Lovgivning kan volde betydeligt Besvær at faa ryddet af Vejen, da Grundsætningen om Nødret (Straffelovens § 14) har et langt snævrere Sigte. At overlade til Magistraten den endelige Afgørelse af Erstatnings-spørgsmaalet i de Smaasager, hvorom der her kan ventes at komme til at dreje sig, har man anset for det praktisk rigtigste og i Virkeligheden mest betryggende, saa meget mere som Bygningstilsynets Udtalelser altid i en saadan Sag maa blive af afgørende Betydning; Reglen har i øvrigt et Forbillede i den norske Byggelov af 22. Februar 1924 § 64, der indrømmer Adgang til Nabogrund for af Hensyn til Vedligeholdelse at kunne oprejse nødvendigt Stillads eller Stige, og som saa i denne Forbindelse fastslaar, at opstaaet Uenighed i saa Henseende, derunder ogsaa Spørgsmaal om eventuel Erstatning, afgøres af Bygningsraadet.

ad § 57.

Der er, siden København fik sin særlige Hegnslov under 27. Januar 1872, som Følge af Byomraadets vidt fremskredne Bebyggelse sket en saadan Forandring med Hensyn til den tidligere landlige Karakter af store Dele af Byomraadet, at man maa finde det mindre naturligt at opretholde en særlig Hegnslovgivning. Bebyggelsen med dertil hørende ubebyggede Arealer er vel i Anlæg og Udførelse af ret forskellig Type i de forskellige Bydele, men har dog i det hele og store ikke mindst med Hensyn til Indhegning af Grundene et saa ensartet og regelmæssigt Præg, at Afgørelsen af Hegnsspørgsmaal, der maatte fremstaa, ikke længere kan siges at kræve anden Sagkundskab end den, der nu staar til Magistratens Raadighed dels, i første Række, i selve Bygningstilsynet og dels, hvor Talen bliver om levende Hegn i Yderdistrikterne, i Stadsgartner-Embedet. En saadan Ordning anbefaler sig saa meget mere, som det ved større, samlede Bebyggelser i de senere Aar er blevet almindeligt at udelade de gammeldags, i saa mange Maader hindrende og skæmmende Plankeværker til Gunst for de store, aabne Fællesanlæg, der er traadt i Stedet for tidligere Tidens mer eller mindre uhygiejniske Gaardspladser. At fremme en saa vidt muligt lignende Ordning ogsaa ved den nuværende Bebyggelse er tilstræbt ved Bestemmelsen i § 48, Stk. 7.

ad § 58.

Bestemmelsen i Stk. 1 kræver næppe nærmere Begrundelse. Der findes ikke anden Steds i Lovgivningen Forskrifter, der hjemler Myndighederne Ret til at skride ind imod Uordener af den omhandlede Art. Retten til Indskriden er ved Politivedtægtens § 25 indskrænket til den ligefremme Fare for Nedstyrtning.